

Het zand Door Samantha Paesch

Ik probeer te begrijpen waarom ik hier lig. Maar de letters in mijn hoofd zweven, ze vormen als losse onderdelen een linie voor mijn antwoord. Waar ik lig is het koud en vochtig, om mij heen blaast de wind. Mijn ogen gaan langzaam open, de zon schijnt fel en ik voel de warmte in mijn binnenste. Het is alsof er een kaars in mij brandt en mij van binnen verwarmt. Deze warmte is de vlam die mij in leven houdt, de vlam in mij is sterker dan de pijn die ik op dit moment draag. Deze vlam is de reden dat ik nog adem.

Het moment waarop de mannen mij aanvielen, leek het alsof de pijn mij zou overheersen. De mannen drukten me tegen de grond en namen mijn vlam mee. Ik vocht als een leeuw, maar ik was niet sterk genoeg. Het werd stil in mij. Toen ik mijn ogen weer opende, kon ik geen hand voor ogen zien. Mijn lichaam deed pijn en ik rook bloed. Dit maakte mij bang. Ik riep om hulp, maar er kwam geen antwoord. Ik stond op en begon te zoeken naar mijn vlam. Ik heb gezocht, maar ik kon mijn vlam niet vinden. Twee dagen lang heb ik zonder te stoppen gelopen, naar de plek waar ik nu lig.

En nu ik hier lig lijkt het alsof ik geen grip heb op mijn gedachten. Ik wil weten waar mijn vlam is. Maar de letters in mijn hoofd blijven zweven, losse letters met elk een eigen wil. Deze letters komen oorspronkelijk uit het alfabet, maar dat zijn ze vergeten. Het zijn letters die geen structuur kennen en hun belang zien als hét belang. Mijn vlam ziet mij als zijn belang, ik ben de letter die hij dicht tegen zich aan houdt. Deze letters begrijpen niet dat een losse letter verdwijnt in de massa. Een letter is sterker als hij een andere letter vasthoudt. Ik wilde mijn vlam vasthouden, maar ik kon het niet. Ik wilde samen met hem zijn en een woord vormen. Want zonder mijn vlam ben ik slechts een doodgewone letter. Maar de mannen kwamen te snel, we konden hen niet inhalen. Ik zou de tijd terug willen draaien.

Er zijn momenten dat ik mij af vraag of alles niet eenvoudiger zou zijn als letters zouden veranderen in cijfers. Letters hebben de eigenschap om koppig te zijn, maar cijfers bezitten een nog mysterieuzere eigenschap. Soms verdwijnen er namelijk cijfers in het niets. Niemand kan ze dan meer vinden, alsof ze zijn opgelost in de blauwe lucht. Als er cijfers missen bundelen de letters zich samen op het grijze papier. De letters reageren geschokt op het verdwijnen van de cijfers. Ik heb wel een idee waar de verdwenen cijfers zijn. Aan de rechterkant van mij wonen er namelijk veel meer cijfers dan aan mijn linkerkant. Ik probeer te begrijpen waarom de bevolking aan mijn rechter- en linkerkant niet dezelfde woorden schrijven. Woorden die de pijn in mij zouden verzachten en mijn vlam terug zouden brengen. Want de letters schrijven niet over mijn vlam. Zowel aan de rechter- als linkerkant is dat niet belangrijk. Zij zien enkel de cijfers dwarrelen uit de transparante lucht, waarna deze vervolgens verdwijnen in de blauwe zee en nooit meer gevonden worden.

Ik probeer om mij heen te kijken, maar dit gaat moeizaam en doet pijn. Men zegt wel eens dat de grond onder je voeten wegzakt, maar het zand waarin ik lig doet het tegenovergestelde. Deze bodem zakt niet weg, maar vormt een eiland om mij heen waarin ik gevangen zit. De korrels verroeren zich niet, zij zijn als soldaten die het commando van hun bevelhebber opvolgen. Zij zijn allemaal gehoorzaam aan hun leider en lopen mee met de massa. De massa die ik op mij af zag komen, de massa die zijn leider gehoorzaamde en mijn vlam deed verdwijnen. Maar mijn vlam is sterker dan het zand, want zijn adem blaast in mijn hart.

De massa waarin ik nu lig, geeft mij uitzicht op de zee. De zee ruist zacht, maar beantwoordt mijn vraag niet. De zee kon anders mijn letters het bevel geven om een eenheid te vormen. Deze grote blauwe zee, waaruit de gehele wereldbevolking een slok water kan nemen, moet wel sterker zijn dan de letters in mijn hoofd. Anderzijds geeft deze zee niet iedereen evenveel van zijn rijkdom, en dat maakt hem zwak. Rechts van mij kunnen de geletterden

wel tien slokken water drinken, terwijl er links van mij soms geen druppel water te vinden is. Dus weet ik niet of deze zee echt betrouwbaar is.

Misschien kan de lucht mij helpen, deze is immers helder blauw. Haar heldere kleur maakt haar transparant, dat geeft mij het idee dat ik haar kan vertrouwen. De pijn heeft van mij een kluizenaar in mijn eigen hart gemaakt. De pijn maakt dat ik voor altijd alleen wil zijn met mijn vlam. Ik vraag me af of de lucht kan praten, dan zou ik haar de vraag stellen, waarom de mannen ons hebben ingehaald. Ze kan vast schrijven met de witte wolken in haar blauwe achtergrond. Ik wil mijn ogen sluiten, want ik ben moe. Ik wil de eigenwijze letters laten zweven en de mysterieuze cijfers laten schuilen. Maar ik ben bang dat ik in slaap val in deze zandvlakte. Op dit moment voel ik mij het middelpunt van de zandvlakte waarin ik lig. Ik bevolk de zandkorrels die hun identiteit in de massa verloren zijn. Ik voel mij het middelpunt. Ik ben ook anders dan de identieke zandkorrels om mij heen. Want deze zandkorrels zijn samen, en ik ben alleen. Alleen zoals de losse letters in mijn hoofd. Alleen in deze zandvlakte. Alleen met de vlam die mij in leven houdt.

Ik open mijn ogen, de zon schijnt niet meer. Het is donker en stil. In de verte hoor ik de zee ruizen. Ik weet niet of dit een positief teken is. In het donker word ik niet gezien, misschien kan de zee mij dan niet vinden als zij alsnog besluit mij te redden. Dan geeft ze mij een teken en trekt mij met een golf naar zich toe.

Ik wil opstaan, want de zee komt mij niet redden, de zandkorrels blijven bijeen en de lucht heeft nog niets geschreven met haar witte wolken. Ik luister in mijn gedachten of de letters al een woord zijn geworden. Ik hoor ze langzaam naar elkaar toe schuifelen. Het lijkt of ze iets proberen te zeggen, maar ik versta ze niet. Het voelt alsof ik steeds dieper in het zand weg zak, alsof de zandkorrels sterker zijn dan de letters in mijn hoofd. Ik kan mij niet bewegen, ik ben bang dat de mannen terug komen, bang dat ze de vlam in mij zullen voor altijd zullen doven.